

fyldte Foredragssal, hvor der lugtede af Gran og summede af Menneskestemmer.

Fru Gylling var en formuende Enke, der holdt en Slags folkeligt Hof i Hovedstaden. Emanuel havde ofte hørt hende omtalt som en af Vennesamfundets bedste Støtter, og han saa nu for sig en smuk, ældre Dame, der sad i en Kurvelænestol og underholdt sig med en lille kuglerund Præst i Ornat og Fløjlskalot, mens nogle andre stod omkring og hørte andægtig til.

Ved Synet af Emanuel rettede hun sig smilende op og hilste paa ham med en Blanding af Undseelse og moderlig Varme. Idet hun blev ved at holde om hans Haand, sagde hun næsten ømt:

„Saa faar jeg Dem da endelig at se engang! Hvor har jeg været utaalmødig efter at gøre Deres Bekendtskab. Jeg har jo hørt saa meget om Dem, hvad De nok kan forstaa. Vi har alle med den største Glæde fulgt Dem i Deres rige Vækkelses-Gerning, . . . men hvorfor kan De slet ikke unde os andre lidt Fornøjelse af Dem? Er det ganske umuligt engang at se Dem inde i Hovedstaden; vi har sandelig ogsaa derinde Brug for unge Vækkere, kan De tro! Jeg havde for lidt siden den Glæde at hilse paa Deres Hustru, og jeg tog et halvt Løfte af hende om, at hun vilde formaa Dem til ved Lejlighed at komme ind og tale i vort Samfund. Nu haaber jeg, hun har saa megen Magt over Dem, at De vil komme; . . . hun var saa yndig at se paa og tale med!“

Rygtet om Emanuels Ankomst havde hurtig bredt sig over Salen. Allevegnefra strømmede Folk til for at se den mærkelige Mand, om hvis ideale Liv der rundt om i Vennesamfundene havde dannet sig en hel Myte. Den lille kuglerunde Præst havde ikke saa saare hørt hans Navn, før han slog sine Arme omkring ham, løftede sig paa Tærne og med fugtig Mund gav ham et Smækkys paa bægge Kinder.

„Nej, saa det er Emanuel Hansted!“ lød det alle-